

پرستش در قرآن و حدیث از منظر
فریقین (با تاکید بر پاسخ‌گویی به
شبهات)

عنوان انگلیسی:

عنوان عربی:

نویسنده: آذر قلی‌اف

استاد راهنما: ناصر رفیعی

مقطع: کارشناسی ارشد

استاد مشاور: احمد مرادخانی

رشته:

استاد ناظر:

دانشگاه: جامعه المصطفی

تاریخ دفاع: 1384

واحد:

کلمات کلیدی: عبادت، شیعه، وهابیت، قرآن، توسل، توحید، شرک

پژوهش حاضر، با روش کتابخانه‌ای به بررسی جایگاه و ماهیت پرستش در قرآن و روایات پرداخته و برخی از شبهات وهابیت درباره تشیع را پاسخ گفته است. عبادت یا پرستش به معنای فروتنی کامل همراه با کرنش و تسلیم در برابر ذاتی است که تنها او زبندۀ پرستش می‌باشد. عبادت می‌تواند دارای انگیزه اخروی مانند کسب رضای خدا، محبت الهی، خوف از خدا و عشق به بهشت باشد. همچنین می‌تواند از روی دنیاطلبی یا جهل و عدم معرفت حقیقی انجام شود که البته این نوع عبادت در روایات نکوهش شده است. عبادت به-عنوان نوعی رابطه بین خدا و بنده، آثاری همچون توکل، حریت، شجاعت، تقوا، استقامت و انقطاع را در پی دارد. همچنین عبادت می‌تواند موجب آرامش روح و روان، محبت متقابل خدا نسبت به بنده، دوری از شیطان و هواپرستی، حسن ظن به خدا، فوز و فلاح گردد. عبادت می‌تواند به آفات هم مبتلا گردد؛ قساوت قلب و تکبر از آفات پیش از عبادت هستند. ریا، عجب، سوءظن و کسالت از آفات حین عبادت، و نفاق و منت گذاری از آفات پس از عمل هستند. علمای وهابی همچون ابن تیمیه، معنای عبادت را بسیار گسترده گرفته‌اند و چون میان عبادت و تقرب فرقی نمی‌گذارند، هر عملی که موجب تقرب به خدا باشد از نظر آن‌ها عبادت تلقی می‌شود؛ در حالی که بسیاری از مصادیق مورد نظر آن‌ها اگر با اعتقاد به ربوبیت آفریده‌های الهی همراه نباشد مصداق عبادت نخواهد بود. از دیدگاه وهابیت، توسل به اولیای الهی، کمک خواستن از ایشان، سجده بر مهر، سوگند به غیر خدا، شفاعت، تبرک جستن به آثار اولیای الهی، زیارت قبور، نمازگزاردن نزد قبور اولیا، و نذر برای آنان از مصادیق عبادت غیرخدا است. اما شیعه با رد مبنای وهابیت، و با استناد به آیات قرآن، سیره پیامبر و روایات اهل بیت مبنای خود را اثبات می‌کند.